

Giang Sơn Tác Giả

Contents

Giang Sơn Tác Giả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18

Giang Sơn Tác Giả

Giới thiệu

Thể loại: Điền văn, cổ trang, chủ thụ, lịch sử tưởng tượngSố chương: 9 chươngEdit: Hắc TrưBeta: CáoMột câu chuyện v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-tac-gia>

1. Chương 1

Thừa Khải năm đầu tiên, tân đế Phong Nhiều mê muội không có chí tiến thủ, loạn trong giặc ngoài Nam Nguyên khiến dân chúng lầm than.

Sang năm mới, xuân vũ kinh xuân (1), tam hoàng tử Diên Hằng của Bắc Diên dẫn theo mười vạn tinh binh, đi theo mép sông Hà tiến vào biên giới Nam Nguyên.

Danh tướng của Nam Nguyên là Lôi Ngao Thành ở biên giới kiên cường liều chết giữ vững Khương Phục chiến một trận với Diên Hằng, lấy ít thắng nhiều.

Diên Hằng mặc dù bại trận nhưng thua tâm phục khẩu phục, có ý định chiêu hàng Lôi Ngao Thành, vì thế mà chưa tiến công, lui binh ra mấy chục dặm dựng trại đóng quân, phái sứ thần vào thành bàn bạc cùng Lôi Ngao Thành.

Sứ thần vào thành ngay đêm đó liền bị Lôi Ngao Thành một kiếm chém đầu, đem thủ cấp treo trên cửa thành.

Quân tướng Bắc Diên phần nộ không thể át, đều xin đi giết giặc, hy vọng có thể rửa được mối nhục này.

Diên Hằng cũng biết tính Lôi Ngao Thành cứng rắn khó quy hàng, sau khi cân nhắc thiệt hơn lần thứ hai suất binh chiến đánh thành Khương Phục.

Lôi Ngao Thành mặc dù dụng binh như thần vô cùng anh dũng, nhưng hai tay khó có thể chống lại địch bốn phía, cùng mười vạn tinh binh của Diên Hằng khổ chiến sau mấy ngày thì thua, số cận vệ còn sót lại nhanh chóng hộ tống hân chạy ra khỏi Khương Phục.

Khương Phục thất thủ, Nam Nguyên như dê vỡ, đại quân Bắc Diên thế như chẻ tre, hành động một lần đã đoạt năm thành trì chung quanh Khương Phục.

Mặc dù liên tiếp chiến thắng, Diên Hằng cũng không dám xem thường, ngày nào Lôi Ngao Thành còn không chết không đầu hàng, Nam Nguyên liền có lực lượng đánh trả.

Đang lúc hân hết đường xoay sở, lại nghe nói Lôi Ngao Thành bị Phong Nhiêu dùng cơ không làm tròn trách nhiệm khiến mất đi năm thành mà hồi về đô thành Nguyên Thủy trị tội.

Sau khi xác thực nhiều lần chuyện này là thật, Diêu Hằng dù tiếc hận cũng chẳng thể làm gì.

Không còn Lôi Ngao Thành gây trở ngại, tinh binh Bắc Diên như vào chỗ không người, cuối xuân đầu hè, đã công tới ngoài thành Nguyên Thủy.

Phong Nhiêu liên tiếp bị dọa sợ, như rùa rút cổ trong hoàng cung, Bắc Diên gặp nguy cũng không thấy y làm chuyện gì.

Diên Hằng hạ lệnh đóng quân nghỉ ngơi, truyền các tướng lĩnh đi vào lều trại bàn bạc việc công thành.

Người đời đều nói Phong Nhiêu háo sắc hèn hạ, gần tiểu nhân xa hiền thần, lần trước triệu Lôi Ngao Thành về kinh trị tội càng chỉ rõ cái danh hôn quân của y. Song, Lôi Ngao Thành về Nguyên Thủy mấy tháng trời cũng không truyền ra tin tức đã mất, cũng không thấy động tĩnh nào, Diêu Hằng thật sự không biết hoàng đế Nam Nguyên đang suy tính chuyện gì.

Các tướng lĩnh trong lòng cũng đầy nghi vấn, tiếng nói tiến công cùng chờ đợi đều vang lên bằng nhau, cuối cùng vẫn là phải xem tâm ý của Diên Hằng.

Diên Hằng cho mọi người rời đi, suy nghĩ một đêm, sáng hôm sau liền hạ lệnh công thành — việc đã đến nước này, thay vì chùn bước còn không bằng thừa thế xông lên sao!

Duyệt binh xong, chưa chờ hiệu lệnh của Diên Hằng tam quân đã công thành phá cửa, trinh thám phía trước báo lại, bên trong Nguyên Thủy có một vị lão nhân già đi ra, đang chờ ở trước cửa thành!

Diêu Hằng rùng mình trong lòng, tướng sĩ lúc tới gần cửa thành cũng cẩn thận hơn một chút.

Tới gần cửa thành, xa xa thấy trinh thám đang nói chuyện với lão nhân, lông mày Diên Hằng nhíu lại, ngờ vực trong lòng lại càng thêm sâu.

Người kia râu tóc bạc trắng, không quan phục, mặc trên người vải thô màu chàm, không nhìn ra cấp bậc, lại có thể khiến người ta liếc mắt nhìn ra địa vị trong triều của lão không thấp. Mà giây phút này, ngoại trừ bốn tên khiêng kiệu cùng tiểu đồng bên cạnh hầu hạ cũng không có người nào nữa.

Diên Hằng ghim ngựa dừng chân, ôm quyền với lão nhân, cất giọng nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên sinh.”

Lão nhân được tiểu đồng đỡ bên cạnh không nhanh không chậm tiến lên vài bước, khẽ gật đầu đáp lễ rồi nói: “Lão già họ Trương tên Thiên, Tam đại hạ chắc là đã nghe qua.”

Đại danh Trương Thiên của hữu tướng Nam Nguyên, trên đời này ai mà lại không biết? Nếu như mấy năm trước không bị tiên đế Nam Nguyên bãi chức quan, Diên Hằng căn bản không dám có vọng tưởng tiến công Nam Nguyên quốc.

Diên Hằng sau khi nghe xong lập tức xuống ngựa, làm đại lễ với lão nhân: “Thì ra là Trương tiên sinh, văn bối bối thất lễ.”

Trương Thiên gật đầu xua tay với hân, cười lớn nói: “Không sao không sao, Tam điện hạ cũng mau đứng dậy, chớ làm lão tổn thọ.”

Diên Hằng đứng dậy, nhìn lão nhân trầm mặc một hồi, mới chủ động mở miệng: “Trương tiên sinh, văn bối có chuyện không rõ, mong được chỉ giáo.”

Trương Thiên đang quan sát hần, nghe thấy lời ấy thuận miệng nói: “Tam điện hạ cứ nói đừng ngại.”

Diên Hằng cau mày lại: “Việc này của tiên sinh có mục đích gì?”

“Ha ha ha” Trương Thiên nghe xong cười lớn, “Tam điện hạ quả nhiên như bệ hạ nói, cực kỳ nhanh mồm nhanh miệng.”

Diên Hằng vì thế mày càng nhíu chặt hơn, Trương Thiên phất tay áo ra hiệu hần trước tiên đừng mở miệng, nói tiếp: “Trương Thiên chuyện này là phụng lệnh bệ hạ đến đây nghênh đón Tam điện hạ vào thành tiến cung.”

Tướng sĩ phía sau Diên Hằng lập tức hô to: “Ta khinh! Ai mà biết các người đang có sắp đặt gì! Chúng ta tháo giáp vào thành, liệu được mấy người còn sống trở ra? Chiêu ‘Gậy ông đập lưng ông’ này của các người cũng không cần lộ liệu như thế chứ!”

Diên Hằng không lên tiếng, hần cũng rất lo lắng nhưng lại cảm thấy chuyện tình không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Trương Thiên sau khi nghe xong cười lắc đầu, hỏi ngược lại vị tướng sĩ kia: “Lão già có từng nói muốn chư vị vứt bỏ binh giáp chưa?”

Người phía sau Diên Hằng nghe thấy hai mặt nhìn nhau, không khỏi thấp giọng bắt đầu bàn luận.

Trương Thiên cũng không tức giận, chỉ nhìn Diên Hằng trước mặt, nói: “Tam điện hạ, ý ngài thế nào?”

=====

(1): Xuân vũ kinh xuân là 1 phần trong bài thơ “Xuân vũ kinh xuân thanh cốc thiên, hạ mẫn mang hạ thử tương liên. Thu xử lộ thu hàn sương giáng, đông tuyết tuyết đông tiểu đại hàn. Mỗi nguyên lương tiết bất biến canh, tối đa tương sai nhất lương thiên. Thượng bán niên phùng lục trập nhất, hạ bán niên phùng bát trập tam.” Để chỉ 24 khí tiết của Trung Quốc cổ đại dùng để chỉ đạo nông nghiệp canh tác, đây là kết tinh trí tuệ của người nông dân sau biết bao nhiêu kinh nghiệm lao động thời cổ đại. 4 chữ Xuân vũ kinh xuân xuất phát từ 4 ý sau đây: Lập xuân: bắt đầu mùa xuân, Vũ thủy: mùa mưa bắt đầu, lượng nước mưa tăng dần, Kinh trập: Trập nghĩa là dẫu, tàng, chỉ sấm xuân đánh thức những động vật đang ngủ đông dưới lòng đất., Xuân phân: nghĩa là phân đôi, ngày và đêm dài bằng nhau. (Nguồn: Kiến Thức Trẻ Trung)

2. Chương 2

Diên Hằng lưỡng lự một hồi, cuối cùng trong tiếng bàn luận gặt đầu với Trương Thiên: “Vậy làm phiền Trương tiên sinh dẫn đường.”

Tướng sĩ Bắc Diên nghe thấy lời ấy đều ngậm miệng, không ai nói gì nữa, chỉ trung thành tuyệt đối đi theo sát phía sau Diên Hằng.

Trương Thiên được tiểu đồng đỡ lấy xoay người lên kiệu, cửa thành Nguyên Thủy từ từ mở rộng trước mặt mọi người, cảnh tượng trong nó cũng từ từ hiện ra.

Nam Nguyên quốc lúc mới lập quốc thành đô cũng không phải là Nguyên Thủy thành, sau vì tiên đế thích cảnh bốn mùa như xuân của Nguyên Thủy thành mới dời đô đến đây. Năm đó Trương Thiên bị bãi quan cũng là do dùng hết sức mình khuyên ngăn tiên đế tạm hoãn việc dời đô.

Nhớ đến đây, Diên Hằng không nhịn được nghiêng đầu nhìn chiếc kiệu đang đi bên cạnh.

Trương Thiên như đọc hiểu được tâm tư của hần, cũng vén màn cửa quay đầu nhìn hần, vuốt vuốt râu mép, ha hả cười nói: “Lão cũng không nghĩ bản thân còn có ngày được hồi triều.”

Diên Hằng mím môi, hỏi: “Trương tiên sinh, Phong... Ý của bệ hạ lần này là thế nào, tiên sinh liệu có thể tiết lộ một chút?”

Trương Thiên nghĩ sâu xa xem xét liếc nhìn hần, rung đùi đắc ý nói: “Tam điện hạ tự thân nhìn qua sẽ biết. Bệ hạ hiện tại vẫn là bệ hạ, lão cũng không tiện đoán ý người.”

Diên Hằng như đụng phải cái đinh, cũng không tiếp tục đưa ra nghi vấn, đành phải đổi đề tài: “Trương tiên sinh liệu có biết Lôi tướng quân hiện đang ở đâu?”

“A” Trương Thiên nhìn về hoàng cung chép miệng, “Đang trong cung bồi bệ hạ a.”

Diên Hằng nhăn mày lại.

Trương Thiên lại băng quơ nói: “Tam điện hạ không cần phải lo lắng, Lôi tướng quân cũng đã một thời gian dài không làm gì.”

Diên Hằng tâm sự nặng nề không nói tiếp, Trương Thiên lại liên tục nói: “Nguyên Thủy là nơi tốt, không nói đến bốn mùa như xuân, thành xây hơn trăm năm chưa bao giờ gặp phải tai ương lớn gì, vị trí nằm bên trong Nam Nguyên quốc, chung quanh thông đi bốn phương. Sau vì dời đô tới đây, thương nhân từ Nam tới Bắc càng nhiều hơn trước, thật sự rất phát triển.”

Dứt lời liền lắc đầu than thở: “Chỉ tiếc tiên đế dời đô không đúng lúc.”

Diên Hằng đối với chuyện này cũng biết một chút.

Nhớ năm đó lúc Nam Nguyên tiên đế bỏ qua hết lời nghị luận của mọi người dời đô, là khi lũ lụt gây cho hơn mười thành phía Nam gặp đại hạn, vốn nên trị quốc an gia trước, Nam Nguyên tiên đế lại chẳng quan tâm tới quốc sự, chỉ một lòng thúc đẩy việc dời đô.

Sau đó thành trì dời đến Nguyên Thủy, Nam Nguyên tiên đế cũng mất dân tâm.

Diên Hằng cười trên đại mã, dãi mắt ra xa, cảnh nhìn thấy mọi thứ đều là gạch ngói xanh biếc, có thể thấy năm đó vì muốn hòa theo Nam Nguyên tiên đế, quan trong Nguyên Thủy thành đã bỏ vốn lớn thế nào để sửa thành trì này.

Đi vào thành không lâu lắm, tướng sĩ đi theo sau Diên Hằng thúc ngực về trước, tiến đến bên người Diên Hằng thấp giọng nói: “Điện hạ, một đường tiến vào đây đều không thấy bách tính nào —”

Lời hần còn chưa dứt, Trương Thiên vừa nghe thấy đã cười ha hả tiếp lời: “Vị tướng quân này không cần lo lắng, chấp tối hôm qua bệ hạ sau khi biết Tam điện hạ đến ngoài thành đã cấm đi lại vào ban đêm, sợ va chạm quá nhiều điện hạ. Sáng nay vì nghênh đón điện hạ vào thành, chỉ cho phép bách tính ra lấy nước liền chạy về.”

Diên Hằng nhăn mày, phó tướng cười ngựa đi song song cũng không mở miệng nữa.

Mấy ngàn thiết kỵ đi từ từ, qua mấy cửa đường đều cho tướng lĩnh lưu lại canh gác, đợi Diên Hằng từng hàng tiến đến cửa cung, binh tướng Bắc Diên đã chiếm lĩnh cả tòa Nguyên Thủy thành.

Hoàng cung Nam Nguyên so với phố thương mại càng xa hoa hơn, vào được cửa cung, liền nhìn thấy hoàng cung to lớn, chỗ nào ánh mắt quét qua cũng đều được trải bằng ngọc thạch, không nơi nào là không có cảnh đẹp.

Tướng lĩnh Bắc Diên trở mắt ngoác mồm, nhìn nơi này một chút lại nhìn tiếp nơi kia, chỉ cảm thấy không thể thỏa mãn.

Đi một đoạn, tới gần Kim Loan bảo điện, Trương Thiên xuống kiệu chờ Diên Hằng xuống ngựa.

“Tam điện hạ, mời tới bên này.” Trương Thiên dứt lời, quay người chờ tiều đồng đỡ đi, run rẩy đi về phía bảo điện nguy nga đồ sộ.

Diên Hằng đi theo sát phía sau, đi lên thềm đá cẩm thạch bước vào kim loan bảo điện.

Phó tướng đi phía sau Diên Hằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng không tiếp tục thì thầm với hần mà là bay thẳng đến cạnh Trương Thiên hỏi: “Xin hỏi Trương tiên sinh, người trong cung này đều đi đâu hết rồi?”

Trương Thiên cười ha ha: “Ttong cung này vốn không có mấy người, thái giám cùng nha hoàn không ra gì đều được cho về nghỉ ngơi. Còn lại vài tên đều ở trong điện hầu hạ bệ hạ.”

“Thị vệ đâu?” Phó tướng kia lại hỏi.

“Chỉ chờa lại một đội thân binh, cũng ở trong điện.”

Trong khi nói chuyện mọi người đã đi tới gần Kim Loan điện, chư tướng Bắc Diên đi sát Diên Hằng, vừa ngẩng đầu lên đã bị sợ giật bắn người.

Nhìn từ xa thì không thấy rõ, nhưng hiện tại ở trước mặt, mọi người mới nhận ra Kim Loan bảo điện treo đầy lồng đèn đỏ dùng nước sơn vàng tô lên chữ ‘Hi’ khổng lồ, sáu cái trụ lớn trước điện ba người ôm lấy mới hết đang được bọc vải đỏ, y hệt cảnh tượng hoàng đế đón dâu.

Diên Hằng thấy thế dừng chân, trong lòng rất phản cảm, nghĩ đến Phong Nhiêu lúc này còn không quên ham mê mỹ sắc, không nén nổi tức giận nói: “Phong Nhiêu có ý gì?”

“Tam điện hạ chứ nên hiểu lầm.” Trương Thiên nghe thấy hấn gọi thẳng tên vua một nước cũng không tức giận, chỉ nói: “Những thứ này đều chuẩn bị vì điện hạ.”

3. Chương 3

Tướng sĩ Bắc Diên om sòm, không ai có thể đoán được rốt cuộc trong đầu tên hoàng đế Nam Nguyên này đang suy nghĩ chuyện gì.

Trương Thiên thấy Diên Hằng lộ vẻ do dự, cũng không nói nhiều, chỉ cười lớn đợi bên cạnh hấn.

Qua một hồi, Diên Hằng lắc lắc đầu, nhìn Trương Thiên nói: “Phong Nhiêu người này, thật sự khó hiểu.”

Trương Thiên cười to, làm ra tư thế mời với Diên Hằng: “Tam điện hạ, mời.”

Tiếng ‘kẹt kẹt’ vang lên, cửa điện đỏ thắm hướng ra hai bên.

Bên trong cung điện to lớn được trải thảm đỏ, bên hông là hơn mấy chục cột đèn long phượng được đốt nến đỏ, hoàng đế Nam Nguyên Phong Nhiêu lúc này đang đứng dưới bảo tọa trong điện, nhìn Diên Hằng nhẹ nhàng mỉm cười.

Diên Hằng ngây người, nhìn khuôn mặt như ngọc kia mà hô hấp cũng muốn như dừng lại.

Phong Nhiêu cả người đang mặc phượng bào đỏ thắm từ từ đi về phía hấn, đến gần rồi, càng khiến người ta cảm thấy gương mặt kia chỉ có thể dùng từ tinh tế mà miêu tả, đôi mắt xinh đẹp mịn nhàn như tơ, đôi môi mềm mại đỏ tươi.

Phong Nhiêu cách Diên Hằng hơn mười bước thì dừng chân lại, ngăn Trương Thiên thi lễ, nhẹ giọng nói: “Làm phiền tiên sinh”, rồi đưa mắt qua nhìn Diên Hằng.

Y không che giấu chuyện mình đang đánh giá Diên Hằng, một lát sau như thở phào nhẹ nhõm, gương mặt lần thứ hai nở nụ cười: “Tam điện hạ.”

Diên Hằng bị y kêu thì hồn phách mới trở về, cũng không hành lễ với y, chỉ ôm quyền chấp tay: “Bệ hạ là có ý gì?”

“Như điện hạ nhìn thấy, muốn tặng điện hạ một phần đại lễ.” Nói xong, Phong Nhiêu nhẹ nhàng vỗ tay, vài cung nữ mặc xiêm y trắng cúi đầu nâng chậu từ sau điện nối đuôi nhau đi ra, đi tới bên cạnh hai người.

Diên Hằng nhìn thấy nữ tử dẫn đầu nâng trên tay khay đựng bộ hỉ phục tương tự như trên người Phong Nhiêu, chỉ là chỉ vàng thêu trên đó không phải là phượng hoàng, mà là bàn long!

“Nghe nói Bắc Diên nam phong thịnh hành, quan to đều về vang nạp nhiều nam thiếp.” Ngón tay nhợt nhạt của Phong Nhiêu xẹt qua khay hỉ phục, mắt hơi sụp xuống, bên môi còn mang theo ý cười như có như không, “Ta dùng vạn dặm giang sơn của Nam Nguyên làm đồ cưới, điện hạ có thể nguyện nạp ta làm thiếp?”

Lời này vừa nói ra, bên trong kim loan bảo điện yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Sau một hồi lâu, Diên Hằng mới nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình: “Ta nếu như không nguyện ý?”

Phong Nhiêu nghe thế ý cười trên mặt càng đậm: “Vậy đành phải mời điện hạ cho ta chút thống khoái.”

Lông mày Diên Hằng hơi nhíu, lúc hắn đi vào đại điện đã thoáng nhìn thấy Lôi Ngao Thành đứng ở đại điển, chỉ là bị sắc đẹp của Phong Nhiêu làm chú ý mà chiếm cứ tầm mắt của hắn.

Mà hiện tại, lời Phong Nhiêu vừa nói ra, hắn không khỏi lần thứ hai liếc nhìn vị trí của Lôi Ngao Thành.

Hắn cho rằng Lôi Ngao Thành sẽ rút kiếm, lại không nghĩ tới thân ảnh cao lớn như núi kia lại không nhúc nhích tí nào.

Phong Nhiêu nói: “Thế cuộc bây giờ, Nam Nguyên từ lâu đã là đồ trong túi điện hạ, khác nhau chỉ ở chỗ không tắm máu cùng người kế vị Nam Nguyên trong Kim Loan điện mà thôi. Không đối gạt điện hạ, đại điện ngoài các vị và ta, nội thị, thân binh tổng cộng hơn ba mươi ba người, đều là tâm phúc của ta. Bản thân làm quan ngay cả cưới vợ cũng chưa từng, cũng nguyện không có con nối dõi. Vì vậy điện hạ chỉ cần đem số người trong điện này chém giết đủ số, Nam Nguyên hoàng thất, đều sẽ bị quét sạch.”

Diên Hằng sau khi nghe xong trầm mặc một hồi, cuối cùng liếc nhìn Phong Nhiêu đang đứng trước mặt, đi tới trước mặt cung nữ đang cúi đầu nâng khay: “Mang ta đi thay y phục.”

Không cần Phong Nhiêu mở miệng, cung nữ liền đáp lại một tiếng ‘Vâng’, dẫn Diên Hằng cùng tướng lĩnh Bắc Diên rời đi.

Đợi sau khi bóng dáng Diên Hằng biến mất, Phong Nhiêu mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không kiêng kị tướng quân Bắc Diên lưu lại, có chút ngại ngùng cười với Trương Thiên: “Chuyến này cực khổ tiên sinh rồi.”

Trương Thiên lắc đầu: “Không thể so với bệ hạ, Trương Thiên bất quá chỉ là tên chạy việc, có gì mà khổ với cực? Chỉ là, hành động này của bệ hạ thật sự là — ngoài tính toán của mọi người.”

Phong Nhiêu chỉ cười, cười rồi lại thở dài, cúi đầu nhìn tay của mình.

Trương Thiên nhìn dáng vẻ này của y, không khỏi cười nói: “Sao vậy? Bệ hạ đang sợ hãi?”

“A.” Phong Nhiêu đáp lại, cách một hồi mới nhỏ giọng nói: “Ta, ta còn chưa nhận con thừa tự... Nghe nói Tam điện hạ tính cách phong lưu, hơn nữa nhìn thấy, ừm — cho nên ta có chút, căng thẳng.”

Tướng sĩ Bắc Diên đứng gần vẫn luôn dựng lỗ tai nghe bọn hắn nói chuyện, nghe thấy lời ấy của Phong Nhiêu, có vài người nhin không được cười ra tiếng.

Phong Nhiêu có chút tức giận liếc mắt nhìn bọn họ, nhưng vì y lớn lên quá đẹp, cái nhìn kia căn bản không tạo ra sự tức giận gì, chẳng những không làm hoảng sợ được đám sai lang hồ báo, mà còn khiến mọi người trái tim đập dồn dập.

Trương Thiên bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng: “Hành động này cũng chỉ là kế ứng biến tạm thời của điện hạ, không nhất thiết phải ngủ cùng bệ hạ, bệ hạ không cần như vậy.”

Phong Nhiêu gật gật đầu: “Ta biết.”

Nói xong liền thấp giọng lải nhải: “Nếu có kiếp sau, chỉ nguyện đừng đầu thai trong nhà đế vương.”

Đang nói, liền thấy Diên Hằng mặc hỉ phục được mọi người vây quanh đưa tới, Phong Nhiêu thở dài, khẽ nghiêng đầu nhìn Trương Thiên cười nói: “Tiên sinh, ta rốt cuộc cũng không cần làm tiếp ‘Bệ hạ’ này nữa.”

4. Chương 4

Bái đường dù sao cũng chỉ là hình thức, qua loa cho xong chuyện, Phong Nhiêu sau đó chủ động để vài cung nữ cùng thân tín của Diên Hằng hộ tống tới tắm cung.

Trong tấm cung cũng bố trí qua, tuy rằng y gả cho Diên Hằng làm thiếp nhưng dù sao cũng là vua một nước, ít nhất trước mắt cũng phải làm theo khuôn mẫu hoàng đế cưới phi tần vào hậu cung, vì vậy vô cùng tráng lệ.

Phong Nhiêu có chút ngạc nhiên đi tới đi lui trong tấm cung, trên sàng đàn được thêu bằng gấm đầy áp các loại táo đỏ, đậu phộng, long nhãn, hạt sen (1) khiến y dở khóc dở cười, quay đầu nhìn chung rượu bạch ngọc, đèn cầy long phượng trên bàn, càng cảm thấy hoảng hốt.

Đứng trước bàn ngơ ngác nửa ngày, mới khoác tay cho các cung nữ lui xuống: “Các người lui xuống hết đi.”

Cung nữ đều lên tiếng xin cáo lui, đợi người đi rồi, Phong Nhiêu mới ngồi xuống bên bàn, tự rót một chén nước uống, hồi thần tít của Diên Hằng đang đứng phía sau: “Cho hỏi quý danh của tướng quân?”

“Bệ hạ quá lời, mặt tướng Cung Kiêu Hoành.” Người kia ăn nói đầu ra nẩy, ánh mắt cũng chưa từng ngó lên người Phong Nhiêu.

Phong Nhiêu cười nói: “Phải là tướng quân đừng quá lời mới phải, ta đã không còn là chủ của Nam Nguyên, sao lại chịu nổi tiếng ‘Bệ hạ’ này của tướng quân?”

Cung Kiêu Hoành không lên tiếng.

Phong Nhiêu thở dài nhưng trên mặt không thấy chút u sầu nào, cũng không có cử chỉ mượn rượu giải sầu.

Sau khi yên tĩnh một hồi, Phong Nhiêu nghĩ đến cái gì bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Xin hỏi tướng quân, điện — bệ hạ ở Bắc Diên đã có hôn phối chưa?”

Cung Kiêu Hoành không nghĩ tới y hỏi chuyện này, ngơ ngác một lát mới đáp lại: “Chưa từng lấy vợ, bệ hạ Bắc Diên ban thưởng ba tên thị thiếp đều nuôi trong phủ, lúc xuất chinh cũng không mang theo.”

Phong Nhiêu gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Cảm tạ.”

Cung Kiêu Hoành vì câu cảm tạ này của y mà tâm trạng hỗn loạn, ánh mắt luôn kiên định cũng xuất hiện vài phần do dự.

Sau đó hai người vẫn giữ vững yên tĩnh, Phong Nhiêu ngồi trước bàn không biết đang nghĩ gì, Cung Kiêu Hoành lại như pho tượng đứng cách đó không xa, nói là bảo vệ không bằng là theo dõi bên cạnh y.

Không biết từ khi nào đã qua buổi trưa, tiệc cưới vẫn chưa bố trí mà Diên Hằng lại xử lý quá nhiều việc, vì thế cũng không thể tới tấm cung cùng Phong Nhiêu dùng bữa.

Cung nữ đợi bên ngoài hồi ý kiến Phong Nhiêu, không lâu sau bưng tới vài món ăn đơn giản, nhưng chỉ nhiều hơn buổi sáng một bát cháo.

Phong Nhiêu lúc dùng bữa không cần người hầu hạ, uống từ từ hơn nửa bát, mắt thấy có lẽ ăn không nổi nhưng vẫn kiên trì đem từng thứ còn sót lại đưa vào miệng.

Hai cung nữ tiến vào dọn dẹp thấy trong bát sạch sẽ, đều thở phào nhẹ nhõm.

Phong Nhiêu đang súc miệng dừng lại một chút, nói: “Viễn Xuân, ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ một lát. Người đem tháp ngủ ở Thiên điện dọn dẹp một chút đi.”

“Vâng.” Cung nữ tên Viễn Xuân bưng bát đĩa ra ngoài, không lâu sau trở về đến Thiên điện dọn giường gỗ.

Phong Nhiêu đứng dậy, cùng một cung nữ khác đi phía sau tới Thiên điện, vừa đi vừa dặn cung nữ: “Cận Hạ, đợi ta ngủ, người cùng Viễn Xuân đi chuẩn bị chút đồ ăn cho Cung tướng quân. Để hân dùng trong tấm cung.”

Cận Hạ gật đầu vâng theo, hầu hạ Phong Nhiêu cởi ngoại bào hỉ phục đỏ thẫm.

Sắc mặt Phong Nhiêu có chút ửng đỏ, cởi ngoại bào liền cho Cận Hạ lui ra, nằm thẳng xuống.

Viễn Xuân thấy y che lên màn mỏng, đen giầy của y cởi xong, đang muốn xin cáo lui, lại nghe Phong Nhiêu dặn: “Hồi Cung tướng quân một chút bệ hạ thích ăn gì, buổi tối chuẩn bị nhiều một chút.”

Viễn Xuân Cận Hạ cùng lúc nói vâng lui ra Thiên điện.

Cung Kiên Hoành đứng ngoài Thiên điện đợi một lát, không lâu sau liền bị Viễn Xuân kêu ra ngoài.

Đồ ăn giống như lúc Phong Nhiêu mới vừa dùng bữa, ba mặn một canh, món ăn không sắc sỡ nhưng lại đầy đủ hương vị.

Viễn Xuân có gan lớn, thấy hần chỉ nhìn không ngồi liền kéo hần, mạnh mẽ ấn người kia xuống bàn, bởi cơm cho hần: “Bảo người ăn thì người ăn, sợ ta hạ độc người hay sao?”

Cung Kiêu Hoành hơi cắn môi dưới, lắc lắc đầu, cầm đũa gấp rau.

Viễn Xuân cùng Cận Hạ ngồi xuống bên cạnh hần, xới cơm mút canh, suýt nữa là dứt hần ăn.

Cung Kiêu Hoành bị hai người náo loạn mà đỏ mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Viễn Xuân cười ha ha, Cận Hạ cũng mím môi, đợi hần ăn xong, hai tỷ muội mới ta một lời người một lời hỏi hần thứ Diên Hằng thích.

Cung Kiêu Hoành ban đầu còn đề phòng, cho rằng các nàng muốn mượn cơ hội thám thính cái gì, không qua mấy câu liền bỏ đi cảnh giác, có thể đáp đều nói thật.

Viễn Xuân tính tình hoạt bát, Cận Hạ lại có chút ngại ngùng, nhưng hai cô nương đều không có ý đồ xấu, ngoại trừ chuyện Phong Nhiêu dặn các nàng, mấy cái còn lại đều là những chuyện vặt mà các cung nữ có chức trách trong đó.

Đợi hỏi cũng gần được, hai người liền dọn bát đũa trên bàn giao cho cung nữ bên ngoài.

Viễn Xuân cùng Cận Hạ rửa tay, Viễn Xuân lại thấy Cung Kiêu Hoành nhìn mình mà làm mặt quỷ với hần, sau đó cười hì hì kéo cánh tay Cận Hạ đi tới Thiên điện.

Cung Kiêu Hoành nhìn qua, lộ đầu liếc mắt nhìn vào trong, thấy Phong Nhiêu còn ngủ, liền lúi ra ngoài điện.

Không lâu sau trong điện truyền tới tiếng của Viễn Xuân, Cung Kiêu Hoành không tự chủ nghiêng tai lắng nghe, thì ra Viễn Xuân cùng Cận Hạ đang gọi Phong Nhiêu rời giường.

Phong Nhiêu rõ ràng không muốn, hừ hừ đuổi Viễn Xuân đang líu ríu nhưng con chim nhỏ, Viễn Xuân lại không sợ y, cũng không biết dùng cách gì, cuối cùng đem người lôi dậy.

Cung Kiêu Hoành có chút ngờ ngác, người trong điện kia sao lại bị đồn là hoàng đế Nam Nguyên ngu ngốc háo sắc? Rõ ràng chỉ là một vị công tử lớn lên trong gia đình bình thường, đại khái, ngay cả công tử bột cũng không bằng.

=====

(1): Phong tục trải giường cưới là truyền thống của nhiều nước ở Châu Á. Trong phong tục cưới hỏi của người Trung Quốc, ngoài việc chọn người trải giường cưới, người ta còn quan niệm nên đặt lên trên giường một khay trái cây. (Hình minh họa)

5. Chương 5

Phong Nhiêu vẫn mặc bộ hỉ phục đỏ thắm kia, sau khi đứng dậy liền một đi về phía cửa sổ ngồi một lát, mặc kệ Viễn Xuân Cận Hạ hầu hạ y chải tóc, sau đó tiến đến thư phòng trong tấm cung.

Toàn bộ buổi chiều y đều vùi đầu đọc sách trong thư phòng, mãi đến khi Viễn Xuân tới hỏi chuyện bữa tối, y mới đặt đại quyển sách lên trên bàn.

“Hỏi bệ hạ chưa?” Phong Nhiêu không trả lời mà hỏi lại.

Viễn Xuân trả lời: “Đã hỏi qua, bệ hạ nói còn có việc bận, bảo công tử không cần chờ ngài ấy.”

Phong Nhiêu gật gật đầu, thở dài: “Trời ngày càng nóng, ta không thấy ngon miệng.”

Viễn Xuân vốn đang cung kính, nghe thấy câu này liền thay đổi sắc mặt, chống nạnh lông mày dựng đứng, trừng hai mắt la y: “Lại không muốn ăn gì cả? Có tin ta gọi Hà Thu Nhĩ Đông tới kẹp ngài, cùng Cận Hạ bắt ngài ăn không?”

Phong Nhiêu vẻ mặt đau khổ: “Lúc ăn trưa bị đè nén trong cổ họng, sao ăn nổi đây?”

Viễn Xuân không để ý tới y, trực tiếp lớn giọng gọi bên ngoài: “Cận Hạ! Công Tử lại nháo như con nít, không chịu ăn bữa tối đây!”

Cận Hạ không biết đang làm gì, không tiến vào, chỉ dùng giọng nói nhẹ nhàng thỏa hiệp: “Vậy ta đi chưng bánh ngọt cho công tử.”

Viễn Xuân trừng Phong Nhiêu, đôi mắt to kia rõ ràng đang nói, lần này ngươi dám không hài lòng không?

Phong Nhiêu không ngừng kêu khổ, nhưng biết bản thân không phải đối thủ của hai tỷ muội nhà này, đành phải chịu thua gật đầu.

Đợi Viễn Xuân đi ra ngoài, Phong Nhiêu mới thở dài, cầm sách lên lật tiếp hai trang, lại không nhìn nổi mà đặt trở lại.

Cung Kiều Hoành ôm kiếm đứng ngoài cửa thư phòng, thấy y đi dạo bên trong, không lâu sau lại nghe tiếng dừng bước.

“Cung tướng quân.” Người bên trong cao giọng gọi hắn.

Cung Kiều Hoành ở ngoài trả lời: “Chuyện gì công tử?”

“Có thể làm phiền tướng quân vào đây mài mực giúp ta chăng? Nha đầu Viễn Xuân kia đang khó chịu, trong thời gian ngắn sẽ không để ý tới ta.” Phong Nhiêu bắt đầu dĩ.

Cung Kiều Hoành nghe vậy đáp vâng, quay người tiến vào thư phòng.

Phong Nhiêu đang mở chiết tử^[1] ra chưa viết được một chữ, nhìn thấy Cung Kiều Hoành, cười cười với hắn: “Tướng quân chê cười rồi.”

Cung Kiều Hoành không lên tiếng, cầm lấy đồ mài mực, mắt thỉnh thoảng nhìn lên trên chiết tử kia.

Phong Nhiêu cũng không kiên dè, Cung Kiều Hoành muốn nhìn, y liền thoải mái cho hắn nhìn, thậm chí lúc đề bút còn cùng hắn nói vài câu.

Hồi lâu sau, Phong Nhiêu dừng bút, thấp giọng lầm bầm: “Bệ hạ sẽ là hoàng đế tốt.”

Cung Kiều Hoành này giờ không lên tiếng lúc này mới hỏi: “Công tử sao lại nói lời ấy?”

“Bản thân từ ngày lên ngôi, ta đã biết số mệnh Nam Nguyên đã hết, chắc chắn sẽ diệt vong trong tay ta. Tây Sở Long Ký, Bắc Diên Diên Hằng, Đông Lăng Trương Bách, nếu là người, người chọn người nào?”

Cung Kiều Hoành lần thứ hai trầm mặc.

Phong Nhiêu lại nói: “May nhờ có Diên Hằng, nếu là Thái tử hay Nhị hoàng tử nước người, cũng không biết phải mất đi bao nhiêu tánh mạng của bách tính.”

Dứt lời, Phong Nhiêu tiếp tục chấp bút, ở trên chiết tử kia viết xuống vài cái tên.

Đợi y viết xong, mới nghe Cung Kiều Hoành nói: “Công tử so với lời đồn, hình như không giống lắm.”

Phong Nhiêu mỉm cười: “Ta còn nghe nói người Bắc Diên ai nấy đều cao lớn thô kệch, ngay cả nữ nhân cũng giống nam nhân bình thường, Tam điện hạ của các người càng là kiệt xuất trong đó, thân thể cường tráng như con gấu đen.”

Nam nhân Bắc Diên quả thật ai nấy đều dũng mãnh, nữ tử so với nam nhân còn cường tráng hơn một chút, nhưng lời đồn này thật sự quá khoa trương, lại không giống nửa câu sau kia, thân hình Diên Hằng mặc dù cao to uy mãnh, nhưng tướng mạo cũng coi như là anh tuấn, chỗ nào giống con gấu?

Cung Kiêu Hoành không khỏi lắc đầu cười.

Phong Nhiêu cũng cười: “Có thể thấy lời đồn không nhất thiết là thật.”

Y phoi khô chiết tử xong khép lại, giao cho Cung Kiêu Hoành: “Đây là một phần danh sách, triều đình Nam Nguyên mặc dù bao che nhiều chuyện xấu, nhưng cũng không thiếu tài năng có thể dùng, người sai người giao cho bộ hạ đi.”

Phong Nhiêu vốn tưởng rằng Cung Kiêu Hoành sẽ đem chiết tử giao cho thủ hạ rồi quay lại, nhưng không nghĩ tới hần tự mình đưa qua cho Diên Hằng, hơn nữa đi rất lâu.

Bầu trời ngày hè, không cần đến đèn vẫn có thể dùng bữa tối.

Viễn Xuân Cận Hạ mang bánh ngọt tới, Phong Nhiêu liền hỏi các nàng chuyện ăn uống của Diên Hằng: “Bộ hạ ăn chưa?”

Viễn Xuân trả lời: “Vừa mới sai người tới hỏi, nói là bộ hạ đang bận rộn chính sự, cùng các vị tướng quân ăn qua loa một chút liền nhìn chiết tử.”

Phong Nhiêu cười nói: “Người xem, lúc hần mang bình tới đánh, ta nói đồng chiết tử đó không cần nhìn, các người còn bảo ta cố gắng đọc. Ta lại không thể tìm ra nguyên nhân, còn phải mệt tâm, còn không bằng đều chữa cho hần. Dù sao hần cũng phải đọc lấy một lần.”

Đang nói, Cung Kiêu Hoành trở về, tiến vào làm lễ cùng Phong Nhiêu, thấp giọng nói: “Đã trình chiết tử lên rồi, bộ hạ đã xem qua, nói làm phiền công tử lo lắng.”

Phong Nhiêu gật đầu một chút: “Tướng quân cũng cực khổ rồi. Dùng qua buổi tối chưa?”

Cung Kiêu Hoành khẽ gật đầu: “Đã cùng bộ hạ ăn qua một chút.”

Phong Nhiêu cũng không bắt buộc, chỉ nói: “Vây tướng quân cứ thoải mái đi.”

Cung Kiêu Hoành cùng Viễn Xuân Cận Hạ ra ngoài cửa, Phong Nhiêu mới chán nản ăn chút bánh ngọt.

Viễn Xuân nhón chân vịn cửa sổ nhìn vào trong phòng, còn tự ý nói: “Nếu không ăn hết, lát xem ta lột da y!”

Cận Hạ dùng ngón tay đâm đâm nàng một cái: “Người hù Cung tướng quân rồi!”

Viễn Xuân lập tức quay đầu trừng Cung Kiêu Hoành đứng ở bên cạnh: “Trong cung này con chuột còn lớn gan hơn người!”

Cận Hạ mím môi cười, Cung Kiêu Hoành bắt đắc dĩ cong khóe miệng.

Qua một hồi, Viễn Xuân nghe bên trong bỏ đĩa xuống, liền cùng Cận Hạ đi vào kiểm tra, thấy mặc dù đồ ăn vẫn còn, nhưng bánh ngọt đã ăn hết, coi như thỏa mãn, liền không gây phiền phức cho Phong Nhiêu nữa.

Dọn dẹp xong, Viễn Xuân đi sai người chuẩn bị nước cho Phong Nhiêu tắm rửa, Cận Hạ lưu lại bên ngoài tắm cung chờ đợi.

Cung Kiêu Hoành lúc này mới hỏi: “Công tử khẩu vị không tốt?”

Cận Hạ gật gù: “Luôn như thế, ăn được ít lắm, thường xuyên đi vài bước liền cảm thấy choáng đầu. Không thể ép y ăn quá nhiều, sẽ bị khó chịu, không lâu sau sẽ phun ra.”

Cung Kiêu Hoành nhú mày.

Cận Hạ than thở: “Tướng quân có chỗ không biết, công tử nhà ta là do tiên hoàng cùng tỷ tỷ sinh ra, thuở nhỏ thân thể yếu ớt, thái y cũng từng trị qua, đổi hết thuốc này tới thuốc khác, uống đến dạ dày đều bị tổn thương nhưng vẫn không khởi sắc, sau đó cũng không dám cho y ăn lung tung này nọ.”

Lời nói này coi như là bí mật trong cung cấm, Cận Hạ lúc nói ra mặt vẫn bình tĩnh, điều này khiến Cung Kiêu Hoành cảm thấy bất ngờ.

Thấy hần nhíu mày nhìn mình, Cận Hạ che miệng cười, thản nhiên nói: “Công tử nhà ta nói, không cần gặt bệ hạ chuyện gì, việc này tuy ít người biết, nhưng không phải không có, bệ hạ nếu có ý muốn thăm dò tất nhiên sẽ tra được. Huống chi y cũng không để ý những chuyện này.”

Cung Kiều Hoành sau khi nghe, thuận miệng hỏi: “Vậy y lưu tâm chuyện gì?”

Cận Hạ nhìn hần, nghiêm túc nói: “Bách tính Nam Nguyên.”

6. Chương 6

Lôi Ngao Thành đi vào đại điện, cảm hơi nâng lên nhìn Diên Hằng đang xem thánh chỉ, cũng không quỳ xuống hành lễ.

Diên Hằng cũng không để ý, chỉ gật đầu với hần, lại sai người ban chỗ ngồi, lúc này mới lên tiếng nói: “Lôi tướng quân, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, ngài có lời gì cứ nói thẳng.”

Lôi Ngao Thành tất nhiên sẽ không quanh co với hần, nói thẳng ra: “Ta đến cầu chết.”

Diên Hằng nhíu mày không nói.

Lôi Ngao Thành lại nói tiếp: “Bây giờ thiên hạ của Nam Nguyên đã là đồ trong túi của người, mấy ngày nữa quét sạch triều đình, người sẽ chấn chỉnh hậu cung đi.”

Diên Hằng nhìn hần.

Lôi Ngao Thành nói: “Ta ngày nào còn sống, ngày ấy người vẫn sẽ còn nghi ngờ Phong Nhiêu, cho dù không thể lập tức ném đi con cờ, người cũng sẽ không đối xử tử tế với y.”

“Cho nên ta đến để cầu chết, người, phải chiều cố ý cho tốt.”

Diên Hằng trong lòng chấn động, Lôi Ngao Thành lại nói đúng suy nghĩ của mình, nhưng hần lại không hiểu, lẽ nào Phong Nhiêu này, thật đáng giá để thiết huyết tướng quân vì y mà trả giá sao?

Tuy rằng từ miệng Cung Kiều Hoành biết được Phong Nhiêu cũng không giống như lời đồn đãi, nhưng trong lòng vẫn còn đầy nghi vấn.

Diên Hằng suy nghĩ một hồi, thẳng thắn hỏi lại: “Lôi tướng quân, vì người như vậy mà đánh đổi mạng của mình, đáng không?”

Lôi Ngao Thành phì cười, lắc lắc đầu, nhìn Diên Hằng nói: “Người nghĩ xem, nếu như y không ra ý chỉ, ta sẽ dễ dàng lui binh sao? Chỉ bằng chút đám lính tôm tép của người, nếu không bỏ ra hơn phân nửa tính mạng ở Khương Phục còn lâu mới tiến vào được trong Nam Nguyên.”

Diên Hằng nghe xong vẫn bình tĩnh, hần biết rõ trong lòng, Lôi Ngao Thành quả thật có bản lĩnh này. Nếu như Lôi Ngao Thành toàn lực ứng phó, mình nếu không về lại Bắc Diên tìm cứu trợ, muốn đánh hạ giang sơn Nam Nguyên cũng phải hao tâm trắc trở biết bao nhiêu.

Chỉ là, không ngờ mọi thứ đều do Phong Nhiêu ở đằng sau một tay an bài.

“Ngày ấy lần thứ hai người suất binh công thành, y đã đưa mặt chiếu tới cho ta, bảo ta vừa đánh vừa lui.” Lôi Ngao Thành đầu tranh dữ dội, có xúc động, nhưng cuối cùng vẫn nghe theo.

Diên Hằng có thể hiểu điều này, Lôi Ngao Thành tính tình cương quyết bướng bỉnh, quanh năm trấn ở biên quan, hần tình nguyện chết trên sa trường, cũng không muốn lui binh.

“Chiếu thư đưa đến còn có một lá thư mật.” Nói xong, Lôi Ngao Thành từ trong lồng ngực lấy phong thư kia ra, “Bên trong phong thư này chỉ viết mấy câu, lại khiến ta ... dao động.”

Diên Hằng ra hiệu cho thuộc hạ nhận thư trình lên.

Chữ trên giấy giống như chữ viết trong chiết tử Cung Kiêu Hoành đưa tới, là tự tay Phong Nhiêu viết.

Diên Hằng đọc từng câu từng chữ, trên đó chỉ có ba câu hỏi lại làm cho ấn tượng của hắn với Phong Nhiêu hoàn toàn thay đổi.

Trên thư viết rằng:

Lôi tướng quân trấn thủ biên quan, để bảo vệ quốc gia, là cho ai?

Chiến sự tới, đao kiếm không có mắt, chết là ai?

Nếu như lần này kẻ xâm lấn không phải Bắc Diên Diên Hằng, khổ sẽ là ai?

Đội Diên Hằng đọc thư xong, Lôi Ngao Thành mới nói: "Những năm này, ta cũng nghe được lời đồn thổi, dù người dũng mãnh thiện chiến, lại nghĩ đến dân tâm, luôn đối xử tử tế với lê dân bách tính."

Hắn thản nhiên nói, sắc mặt lại không thả lỏng.

"Hành binh đánh trận từ xưa tới nay, chịu khổ đều là bách tính, chết đều là binh tướng. Tới cuối cùng cũng chỉ vì che chở người ngồi trên long ý an toàn." Trương Thiên không mở miệng vuốt râu rung đùi đắc ý, "Tiên đế Nam Nguyên làm mất hết dân tâm, Lôi tướng quân cùng binh sĩ trung thành tuyệt đối cũng không phải vì hoàng thất."

Lôi Ngao Thành giọng ồm ồm nói: "Nếu như Phong Nhiêu chỉ vì bản thân muốn sống an nhàn xa hoa ta sẽ không vì y, nhưng y lại tình nguyện từ bỏ ngôi đế, chỉ vì muốn bách tính Nam Nguyên an cư lạc nghiệp, vì y tận trung, đáng!"

Trương Thiên cười híp mắt: "Bệ hạ có chỗ không biết, Phong Nhiêu công tử từ khi ngồi vào ghế tới nay, luôn có tâm muốn chấn chỉnh triều cương. Chỉ là tham quan ô lại cấm rể quá sâu, có tài năng nhưng không có thực quyền, có quyền thế giả lại không thể dùng, cũng không nghe y. Y hết cách rồi, chỉ có thể giở hư chiêu, làm hôn quân, mặc cho những con sâu mọt này làm xằng làm bậy."

"Đồng chí năm ngoái, phía Tây lại có mật thư truyền tới, nói Long Ký đã chuẩn bị tấn công Nam Nguyên, Phong Nhiêu công tử mặc dù sớm biết có ngày này, nhưng không nghĩ tới sẽ đối đầu với Long Ký."

Diên Hằng cup mắt, trong lòng khó giải thích vì sao có chút không vui, hỏi: "Long Ký chiến tích lớn lao, nếu như hắn đến, Phong Nhiêu chắc chắn sẽ đem giang sơn này chấp tay đưa hắn đi?"

Trương Thiên lại lắc đầu: "Cũng không phải. Nếu như người đến là Long Ký, Phong Nhiêu công tử chắc chắn sẽ đến biên quan, liều chết với hắn, coi như chết trên chiến trường, cũng quyết sẽ không đi theo hắn."

Lông mày Diên Hằng hơi rung: "Tại sao?"

Trương Thiên hiềm thấy do dự, trầm ngâm một hồi, sau mới đáp lại: "Mấy năm trước Long Ký từng cải trang ra ngoài, từng tới Mẫn Long, đúng dịp gặp được Phong Nhiêu công tử. Công tử khi đó chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, vóc người không thể so với hiện nay, lại hơi giống nữ nhân, thiếu chút nữa để hắn bắt đi... May nhờ đội cận vệ tới cứu đúng lúc."

Trong đại điện không ai nói chuyện, mà biểu tình trên mặt lại như muốn nói, nếu như năm đó bản thân gặp gỡ Phong Nhiêu, quả thật cũng sẽ bị mê mẩn đến mất hồn.

Trương Thiên khụ khụ, nói tiếp: "Long Ký sau khi về Tây Sở, cứ ba năm liền đưa tới vài nam nữ, ngoại hình sẽ giống công tử tới mấy phần. Những người này sau khi bị hắn dụ dỗ tới đều trở nên tàn phế. Người đời không biết nội tình, chỉ nói Long Ký tặng người tới đây công tử đều giữ lại toàn bộ, truyền ra y ham mê sắc đẹp, không phải người tốt."

Diên Hằng không chịu được nắm chặt tay, trước mắt trở nên ngẩn ngơ, Phong Nhiêu đang mặc áo đỏ ôn nhu cười nhìn hắn.

Nhắc tới việc năm đó, Lôi Ngao Thành vẫn nghiêng rằng như cũ, không nhận được nói với Diên Hằng: "Y gả cho người làm thiếp, cùng lắm chỉ là giúp người trị tốt giang sơn Nam Nguyên. Người, người không thể ép y làm chuyện kia."

Hai nước giao chiến, quốc gia nào chiến thắng đều diệt sạch hoàng tộc của địch quốc, nếu Phong Nhiêu chưa gả cho hần, có lẽ giờ phút này đã bị giam cầm chờ ngày xử tử, làm oan hồn dưới kiềm hần.

Trương Thiên lại nói: “Ta vốn không muốn hồi triều, chỉ muốn tìm một nơi an ổn tuổi già, lại không chịu được công tử ngày ngày tới van xin, đành phải về cùng y. Lúc hồi triều y đã nói với ta, muốn ta trung thành với Nam Nguyên, mà không phải với người của Phong gia. Y đã sớm thấu rõ, Phong gia số mệnh đã hết, thiên hạ này, sớm muộn gì cũng phải chấp tay dâng cho người khác.”

Lôi Ngao Thành nói: “Hôm qua công tử sau khi triệu ta về cung cũng nói lời tương tự, ta cũng rõ tâm của y. Nhưng nếu ta không chết, người vẫn sẽ đề phòng y. Các người vừa kết làm phu phụ, cho dù không có tình cảm, ta cũng không hy vọng người khó khăn với y.”

Trương Thiên lại mở miệng, lời này không phải nói với Diên Hằng mà là Lôi Ngao Thành: “Nếu người đã rõ tâm của y, cần gì phải tìm chỗ chết? Nam Nguyên trước mắt đại cục vẫn chưa định, Tây Sở không biết khi nào sẽ xâm lấn, người vừa chết, biên quan không người trông coi, biết bao nhiêu tướng sĩ sẽ phải chết.”

Lôi Ngao Thành há mồm, lại không thể dịch lại miệng lưỡi sắc bén của Trương Thiên.

Diên Hằng phát tay, nói: “Mời Lôi tướng quân trở về, mạng của người ta không muốn, nếu người dám tự sát, ta liền giết chết y.”

Lôi Ngao Thành nhìn hần nửa ngày, đứng lên ngồi xuống, cuối cùng thở dài phát tay áo bỏ đi.

Đợi hần đi rồi, Diên Hằng mới mở miệng lên nói: “Trương tiên sinh, Phong Nhiêu y...”

Trương Thiên cười mỉm tiếp lời: “Quả thật có chút tài năng trị thế, chỉ là sinh không gặp thời mà thôi.”

7. Chương 7

Phong Nhiêu sau khi tắm rửa xong cũng không mặc lại hỉ phục mà chỉ choàng lên người áo lụa mỏng màu trắng, nghiêng nghiêng dựa người trên tháp lật nửa cuốn sách còn lại ra xem.

Cận Hạ lau tóc cho y định chải lên lại nghe bên ngoài có người thông báo, Diên Hằng đến.

Phong Nhiêu thoáng run, sách trong tay suýt chút nữa ném đi.

Tiếng bước chân đến gần, Cận Hạ không kịp búi tóc cho y, trong lúc vội vàng đành đem mái tóc dài đen như mực kia cột lấy, tùy ý nó rơi ra, vội vàng xoay người vào Thiên điện cầm áo khoác xanh nhạt lại đây.

Diên Hằng lúc vào thư phòng đang thấy Cận Hạ khoác áo cho Phong Nhiêu, thấy hần tiến vào, Cận Hạ vội lùi hai bước quỳ gối hành lễ.

Diên Hằng thuận miệng nói nàng miễn lễ, ánh mắt lại chỉ nhìn vào trên người Phong Nhiêu.

Cũng không biết có phải do mới tắm xong hay không, da mặt Phong Nhiêu trắng bệch, bờ môi đỏ thẫm, tròng mắt đen láy như đang mờ trong sương ảo, sóng nước lấp lánh.

Ánh mắt của hai người chạm vào nhau liền nhanh chóng rời đi, Phong Nhiêu dừng một chút, hơi hạ người làm hành lễ như các phi tần, lúc đứng lên, bản thân nhin không được cười phá lên: “Bệ hạ đã hết bận?”

Diên Hằng vốn không muốn nhìn y, lại như quỷ khổng chế mà không kiềm chế được, đành phải giả bộ nhìn bày biện trong thư phòng, lóng ngóng đáp lại: “Ừm.”

Phong Nhiêu nhìn hần một chút, rồi quay đầu nhỏ giọng nói với Cận Hạ phía sau: “Đem điểm tâm tới đi.”

Cận Hạ gật đầu dạ thưa, lui ra thư phòng, không lâu sau cùng Viễn Xuân cùng vài người bưng bốn đĩa điểm tâm nhỏ cùng hai chén sữa dê bước vào.

“Định lát nữa sẽ sai người đưa tới cho bệ hạ,” Hai người ngồi hai bên cửa tháp nhỏ, Phong Nhiêu đem một đĩa bánh hoa mai (1) đẩy tới trước mặt Diên Hằng, “Không nghĩ tới bệ hạ tới đây. Ném thử cái này, Viễn Xuân cái gì cũng làm không tốt, chỉ có bánh hoa mai này là sở trường.”

Diên Hằng cũng không từ chối, tay lấy một miếng bỏ vào miệng, mùi vị quả thật không tệ.

Miếng bánh không lớn, Diên Hằng ăn liên tiếp ba, bốn miếng, chỉ cảm thấy đói hơn.

Phong Nhiêu nhìn hần cười: “Ta lại gọi các nàng làm thêm một chút nữa?”

“Không cần,” Diên Hằng ăn xong bánh hoa mai liền ăn vài món điểm tâm khác, “Không ăn nữa sẽ không cảm thấy đói bụng.”

Phong Nhiêu bất đắc dĩ mỉm cười, nhẹ nhàng nhâm nhi chén sữa dê của mình, ánh mắt vẫn ôn nhu nhìn Diên Hằng.

Diên Hằng bị y nhìn có chút khó chịu, một lát sau, cảm giác không được tự nhiên lui đi thay vào đó lại cảm thấy hoảng loạn, tim đập dồn dập.

Ăn được phân nửa bốn đĩa điểm tâm, dạ dày Diên Hằng cũng đủ no liền ngừng lại, mạnh mẽ đem một chén sữa dê kia trút xuống bụng.

Phong Nhiêu cũng vừa lúc uống xong, đem bát không để bên cạnh, đoan chính mà ngồi.

Diên Hằng do dự một lát, lại làm bộ như không có gì mà liếc mắt nhìn người đối diện, mở miệng nói: “Trước khi đến có chạm mặt Lôi tướng quân, hần một lòng muốn chết, ta chưa đồng ý.”

Ý cười đầy bên môi, Phong Nhiêu khẽ cúi đầu xuống: “Đa tạ bệ hạ.”

“Đều là người tự thân an bài còn cảm ơn ta làm gì?” Diên Hằng không được tự nhiên lấy ngón tay chỉnh lại y phục bản thân, “Nếu không phải vì muốn kiểm chế hần lại, người chịu gả cho ta sao?”

Phong Nhiêu thừa nhận nói: “Lôi tướng quân tính tình kiên cường bất khuất, người muốn đánh bại hần nhưng hần lại là người dũng mãnh không biết sợ, cuối cùng vẫn là lưỡng bại câu thương.”

Diên Hằng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Phong Nhiêu: “Cho nên người trước thu tâm hần, lại muốn ép hần làm việc cho ta?”

“Đúng, nhưng cũng không hần vậy.” Ngón tay nhợt nhạt của Phong Nhiêu vẽ quanh bàn mấy lần, mặt mày ửng đỏ không nhìn thẳng Diên Hằng, “Lôi tướng quân hiện nay không phục người, hần là vì bách tính Nam Nguyên.”

Diên Hằng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Phong Nhiêu.

Phong Nhiêu cúi thấp đầu tiếp tục nói: “Ta đi nước cờ này, cũng không phải hoàn toàn không suy nghĩ. Ta sớm muộn gì cũng đánh mất ngôi vị đế vương này, không bằng ta dùng hết tài năng, vì nó mà tìm được một người chủ tốt. Giang sơn dự định chấp tay dâng người khác, cần gì phải lôi theo vài vị hiền thần cùng tướng tài phải xuống hoàng tuyền cùng làm bạn với ta chứ?”

“Huống chi, Tây Sở vẫn luôn như hổ rình mồi, bệ hạ trong tay tuy nhiều tướng sĩ anh dũng, cũng không thể có ai được nữa phần Lôi tướng quân. Nếu như hần chết coi như vạn dặm non sông này, trong thời gian ngắn cũng ngồi không yên, khổ nhất vẫn là bách tính.”

Lôi Ngao Thành đã nói tới việc này với Diên Hằng, nhưng giờ phút này được người kia tự miệng nói, vẫn khiến trái tim của Diên Hằng ấm lên, như bị từng trận tròng giã mà thành.

Hai người lại nói một lát, ngoài cửa lại vang lên tiếng của Viễn Xuân: “Bệ hạ tối nay có cần ngủ lại đây?”

Hô hấp Diên Hằng hơi trật nhịp, nhìn về phía Phong Nhiêu, người kia đang nghiêm mặt nhìn cửa sổ, nhưng vẫn thấy nét đỏ trên đây, đỏ trắng đỏ trắng luân phiên, như muốn cự tuyệt nhưng không dám mở miệng.

Trong thoáng chốc, Diên Hằng thật sự không muốn rời đi, hần nhìn đôi mắt đen láy của Phong Nhiêu, đáp lại: “Ừm.”

Phong Nhiêu mặt càng đỏ lên, bờ môi tách ra như muốn nói gì nhưng vẫn khép lại, cúi đầu một chữ cũng không nói.

Diên Hằng lớn giọng nói với bên ngoài: “Tiến vào dọn dẹp Thiên điện một chút, ta ngủ ở đây.”

Nhìn bộ dạng thở phào nhẹ nhõm của Phong Nhiêu, đôi mắt Diên Hằng hiện ra vài ý cười, hắn bỗng cảm thấy được, nội tâm bây giờ như bị sét đánh không ngừng lại được.

Nếu đổi thành người khác, hắn sẽ tiến lên chọc ghẹo hai ba câu, nhưng hôm nay người trước mặt là Phong Nhiêu, cho dù không kiêng dè thân phận của hai bên, hắn cũng — không nỡ bắt nạt y.

Viễn Xuân cùng Cận Hạ đến dọn dẹp giường bên trong Thiên điện, lại có người nhắc bồn tắm vào, hầu hạ Diên Hằng tắm rửa.

Diên Hằng ra hiệu cho người lui xuống, bản thân cởi quần áo tiến vào trong thùng nước tắm.

Phong Nhiêu vẫn còn ở trong thư phòng đọc sách, nhưng cho dù mắt tập trung vào chữ nhưng trong lòng lại hoảng hốt, trong đầu hỗn loạn, cũng không biết bản thân đang suy nghĩ chuyện gì.

Bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng nước, Phong Nhiêu lúc đầu cũng không chú tâm, nhưng dần dần không không chế được mình, cả hồn đều đi theo thanh âm kia.

Diên Hằng cũng không giống kẻ xấu xa, Phong Nhiêu nghĩ, ít nhất thoát nhìn không giống.

Theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng ngủ bên kia liếc mắt nhìn một cái, mơ hồ trông thấy trong đó có đặt một hộp gấm nhỏ. Phong Nhiêu hiểu được trong đó đựng vài bình sứ, mà trong bình sứ, là cao dùng để làm việc kia.

Đồ vật là do Cận Hạ mang đến, ngày ấy y cùng Trương Thiên, Lô Ngao Thành đã thỏa thuận, liền sai người bố trí kim loan bảo điện, thủ hạ cũng tự động vì y mà chuẩn bị những thứ này.

Y lúc đó làm bộ như không thấy, mặc kệ Cận Hạ bày nó trong phòng ngủ, nhưng hiện tại lại nhin không được lên nhìn về nơi kia.

Diên Hằng cũng không giống như lời đồn, khác biệt với suy nghĩ của y. Phong Nhiêu cảm thấy được, người này so với tưởng tượng tốt hơn một chút. Lớn lên cũng nhanh nhẹn không giống như gấu đen thô to.

Phong Nhiêu tỉnh táo lại, bị tâm tư của mình mà làm đỏ mặt.

Tinh thần ngơ ngác, ném quyển sách lên trên bàn, bước nhanh về phòng ngủ, đem bản thân vùi vào trong áo gấm đỏ, lại gọi Viễn Xuân Cận Hạ buông màn xuống.

Diên Hằng sau khi tắm rửa xong liền đi tới thư phòng, không thấy bóng hình của Phong Nhiêu, trong lòng hơi mất mát nhưng cũng không nói gì.

Vào trong Thiên điện, nhìn phổng ngủ xa xa được tắm màn đỏ phủ xuống kia mà suy nghĩ tới thất thần, sau một hồi mới thối đèn, nằm xuống thấp nhỏ nghỉ ngơi.

Phong Nhiêu.

Phong Nhiêu —

Diên Hằng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trước mắt đều là khuôn mặt tươi cười ửng đỏ kia.

Thành kiến sớm đã biến mất không còn lại gì, nhưng tràn đầy trong đó, là nhất cử nhất động của người kia, từng tiếng nói, từng cái nhíu mày, từng nụ cười.

=====

(1): bánh hoa mai

8. Chương 8

Sáng ngày hôm sau, Diên Hằng nghe thấy động tĩnh trong phòng ngủ, liền thức dậy.

Viễn Xuân Cận Hạ đang hầu hạ Phong Nhiêu đứng dậy rửa mặt, sau đó dẫn y đến Thiên điện.

Diên Hằng nằm nghiêng trên tháp nhìn Phong Nhiêu, thấy y bị mình nhìn chằm mà đỏ mặt, mới ngồi dậy: “Không ngủ thêm một lát?”

Phong Nhiêu lắc đầu, nói khề dạn dò Viễn Xuân: “Bệ hạ ngủ dậy, sai người chuẩn bị đi.”

Dứt lời, liền giúp đỡ Cận Hạ hầu hạ Diên Hằng mặc y phục.

Diên Hằng thấy y quỳ một chân trên đất mang giày cho mình, trên mặt cũng có chút nóng lên. Đang muốn cự tuyệt, lại sợ nói ra lời làm tổn thương y, khiến hai người càng xa cách.

Phủ của hắn không phải không có thị thiếp, những người kia cũng không phải chưa từng làm thế vì hắn, có thể ở trong lòng mình, hắn cũng đã mơ hồ đặt Phong Nhiêu ở vị trí khác, nơi những người kia không thể sánh được.

Nếu so cũng không sánh, lấy cái gì mà bằng đây?

Phong Nhiêu hầu hạ Diên Hằng rửa mặt xong, liền dưới sự hướng dẫn của Cận Hạ giúp hắn buộc tóc, tay chân vụng về cẩn thận từng chút một, đợi làm xong, hai người đều thở dài một hơi.

“Về sau đợi ta luyện tốt rồi, bệ hạ liền có thể ngủ nhiều thêm một chút.” Phong Nhiêu lời nói tự nhiên, trong đó còn mang theo một chút cảm giác thân thiết, làm tim Diên Hằng nhộn nhạo.

Hai người cùng dùng buổi sáng xong, Diên Hằng đi tới kim loan bảo điện, Phong Nhiêu thì sai người vào kho lấy vài kiểu y phục tới, lựa chọn từng kiểu dáng một, sai người cắt đồ mới cho Diên Hằng.

Lâm triều qua đi, Diên Hằng đi tới thư phòng phê duyệt chiết tử, thẩm thoát cũng đã tới dùng bữa trưa.

Đang nghĩ ngợi có nên về chỗ Phong Nhiêu hay không, lại nghe thấy cung nhân bên ngoài nói vào, Phong Nhiêu sai Viễn Xuân lại đây hỏi hắn dùng bữa trưa ở nơi nào.

Lần này hợp với tâm tư của hắn, liền sai người ra ngoài bảo Viễn Xuân trở về, lát nữa sẽ tới bên kia của Phong Nhiêu, sau đó mới cao hứng tiếp tục nhìn chiết tử trong tay.

Vì Diên Hằng, trên bàn cơm hôm nay của Phong Nhiêu nhiều hơn vài món ăn, đủ hương vị, bản thân cũng đích thân ném thử. Tuy rằng chỉ ăn một chút rồi dừng bữa, nhưng so với bình thường cũng nhiều hơn một chút.

Tỷ muội Viễn Xuân cùng Cận Hạ nhìn đến cao hứng, ước gì Diên Hằng cứ bởi Phong Nhiêu ăn như thế, lúc hầu hạ hắn cũng ân cần thêm một chút.

Sau khi Diên Hằng ăn xong liền đến Thiên điện nằm nửa canh giờ, đứng dậy đã thấy Phong Nhiêu chuẩn bị xong nước trà, liền ngồi xuống cùng y uống hai chén.

Đợi tới lúc rời cửa tới ngự thư phòng, cả thể chất lẫn tinh thần đều cảm thấy thoải mái, lao lực mấy ngày liên tiếp cũng không còn lại gì, chiết tử phê duyệt rào rạt, cảm giác chớp mắt như đã tới bữa tối.

Lúc này không cần Viễn Xuân tới xin chỉ thị, Diên Hằng lại như điên mà đi về tẩm cung của mình.

Bữa tối qua đi hắn cũng lười cử động, đợi người đem chiết tử xếp lại, liền ở trong thư phòng ở tẩm cung phê duyệt.

Hắn vừa phê chiết tử vừa chú ý tới động tĩnh của Phong Nhiêu, nhiều lần thỉnh thoảng muốn ngẩng đầu nhìn y, nhìn xong, lại hài lòng tiếp tục phê tấu chương.

Phong Nhiêu đương nhiên biết Diên Hằng đang nhìn mình, bị hắn nhìn như thế trong đầu liền mềm nhũn, sách cũng không đọc nổi, chẳng lo câu được câu không mà thừa dịp Diên Hằng không thấy nhìn lén lại.

Diên Hằng vẫn luôn ngủ trong Thiên điện, Phong Nhiêu cũng không đuổi hắn, bản thân y cũng không để ý, xem như đây là việc đương nhiên.

Nhưng đây cũng là việc đương nhiên rồi, dù sao thiên địa cũng đã lay.

Diên Hằng tiếp quản triều chính Nam Nguyên đã gần hai tháng, trong triều đã bị hấn chỉnh đồn tám chín mươi phần, chỉ có một chuyện chưa làm tới — đăng cơ.

Việc này hấn không phải không nghĩ tới, chỉ là luôn cảm thấy trước mắt không phải thời điểm tốt.

Lại một ngày lâm triều trôi đi, Diên Hằng vì việc này mà bị một đám quan lại làm đầu óc ong ong, lúc về ngự thư phong cũng không xem chiết tử, mà đơn giản trực tiếp về tắm cung.

Phong Nhiêu đang đọc sách, thấy hấn về cũng không đứng dậy, chỉ miễn cưỡng hỏi: “Sao vậy? Không diễn hoàng đế tốt của người?”

Diên Hằng tức giận liếc y, tiện tay lấy một miếng nho trong mâm trái cây lột vỏ nhét vào miệng Phong Nhiêu: “Ăn nho của người đi!”

Phong Nhiêu cũng không khách khí, há mồm ra ăn, ăn xong khẽ mở môi mồm nhìn hấn: “A, còn muốn.”

Diên Hằng nhìn gương mặt xinh đẹp kia mà đỏ mặt, trừng hai mắt, thở phì phò nhìn Phong Nhiêu.

Phong Nhiêu cười đến ngã trên tháp: “Người đùa ta trước, ai u, đau bụng vì cười rồi. Ha ha ha.”

“Đừng cười.” Diên Hằng giả bộ hung ác với y, “Cười nữa ta xử xử trí theo quân pháp!”

“Được được được,” Phong Nhiêu nhin cười, ngồi thẳng người, “Bệ hạ của ta làm sao vậy? Trong triều có chuyện?”

Diên Hằng gật đầu: “Bọn họ giục ta đăng cơ, nhưng ta lại cảm thấy không phải lúc.”

“Quả thật không phải lúc.” Phong Nhiêu thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Long Ký vẫn luôn rục rịch, trễ nhất là sang năm sẽ đến xâm lược. Đông Lăng cũng đang quan sát. Nếu người lúc này đăng cơ xưng đế, đại ca cùng nhị ca người còn ngồi yên? Không sợ Long Ký cùng Trương Bách liên thủ, chỉ sợ đại ca cùng nhị ca người vì người xưng đế mà kiêng kỵ sẽ quay về cướp ngôi đế, sẽ ở giữa làm loạn ngư ông đắc lợi.”

Diên Hằng nghe chỉ cười, qua một hồi mới hỏi lại: “Vậy người cảm thấy khi nào đăng cơ mới tốt?”

Phong Nhiêu nhìn hấn, cười đến mặt mày đều cong đi, ngoắc ngoắc tay, đợi hấn tới gần, mới nói nhỏ bên tai hấn: “Đợi người thống nhất tứ quốc, coi như nếu không là đại điển đăng cơ chiêu cáo thiên hạ, thiên hạ này cũng đã thuộc về người.”

Diên Hằng đầu tiên là hơi khựng lại, sau đó cong khóe môi, trong mắt đều là ý cười.

Phong Nhiêu hiểu hấn, cũng như hấn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Phong Nhiêu.

Vì vừa rồi mới thì thầm, khoảng cách hai người khá gần, cả hai liếc nhau một chút, chỉ cảm thấy trên da thịt của mình đều là hơi thở của đối phương.

Mặt Phong Nhiêu nóng lên, ánh mắt nghiêng đi tránh né.

Diên Hằng cũng muốn tránh, chỉ có tứ chi thành thực một bước nói ra dục vọng nhiều ngày hấn mong muốn.

Tay mạnh mẽ giữ cầm Phong Nhiêu, ánh mắt của hai người ngày càng gần nhau hơn. Phong Nhiêu theo bản năng muốn tránh ra, bờ môi hé mở như muốn nói điều gì, lại không có cách nào mở miệng.

Diên Hằng hôn đầy bá đạo mà nhanh chóng, hấn không ngừng mút gặm cắn môi Phong Nhiêu, lát sau đuôi đầu lưỡi thăm dò bờ môi đang hé mở đó.

Phong Nhiêu lấy tay đẩy vai hấn, nhưng đẩy mấy lần cũng không ra, cái cổ lại bị hấn ôm chặt, đành phải dùng lưỡi đẩy đầu lưỡi đối phương ra. Kết quả lại hoàn toàn ngược lại, môi lưỡi hai người cứ như thể tự nhiên quấn chặt lấy nhau.

Diên Hằng hôn y một hồi lâu mới buông ra, người Phong Nhiêu sớm đã mềm nhũn, y buông lỏng tay, cả người vô lực dựa vào bàn trà, may nhờ Diên Hằng nhanh tay lẹ mắt đem người đỡ lên.

Phong Nhiêu ánh mắt mơ hồ nhìn hấn, qua hồi lâu, hai người mới trở về chỗ của mình.

Trong thư phòng yên tĩnh nửa phút, ai cũng không nói chuyện, không nhìn nhau, mà bầu không khí này lại không giống như ngày thường.

“Sợ?” Qua chừng khoảng nửa chén trà, Diên Hằng lại mở miệng nói, “Ta vẫn luôn nghĩ, có thể sẽ làm người sợ.”

Phong Nhiêu nhặt sách rơi trên tháp, không yên lòng vỗ vỗ nó: “Không... Không cảm thấy thế...”

Diên Hằng sau khi nghe xong ngơ ngác, đứng dậy, quay mặt lại trực tiếp ôm Phong Nhiêu từ trên tháp tới phòng ngủ.

Phong Nhiêu tiện tay để sách lại trên tháp, hai cánh tay trắng nõn như có như không ôm cổ Diên Hằng: “Hộp gấm trong bảo khố... có chuẩn bị thuốc –”

Diên Hằng ghé vào lỗ tai y nói “Ôm chặt đi”, không đợi y phản ứng, liền đổi thành một tay ôm hông y một tay ôm y vào trong ngực.

Đi qua bảo khố, tay gơ lên đem hộp gấm không lớn lấy đến.

Phong Nhiêu hai tay quần lấy hăn, cầm chôn trên bả vai, mắt hơi híp lại, bên môi vẫn còn chút ngượng ngùng trêu đùa: “Trời còn chưa tối đó, nếu như truyền đi, bọn họ sẽ nói ta ‘Hồ mị mê hoặc chủ’”

Diên Hằng cũng cười, hỏi: “Sợ?”

Phong Nhiêu hừ nhẹ, đầu ngón tay chọt chọt trên cổ Diên Hằng: “Làm hôn quân đem giang sơn chấp tay đưa cho người còn làm, ta còn sợ gì?”

9. Chương 9

Thừa Khải năm ba cuối hè, Tây Sở Long Ký quả nhiên xâm chiếm, may nhờ Diên Hằng cùng Phong Nhiêu có phòng bị, đầu năm đã sớm sai Lôi Ngao Thành mang theo Cung Kiều Hoành đi bố trí canh phòng.

Long Ký trong vòng một tháng công thành ba lần, trên sa trường mất đi ba mãnh tướng, không ham chiến nữa, lui binh về trong Tây Sở.

Lôi Ngao Thành thấy lui binh, cũng không thừa thắng xông lên, chỉ cố thủ thành trì, sai bảo tướng sĩ trông coi thành, trái lại Long Ký nghi ngờ Diên Hằng còn có chiêu khác, không dám manh động.

Qua năm tháng tới mùa thu, gián điệp của Long Ký mới báo lại, Diên Hằng dẫn mười lăm vạn thiết kỵ đã bước vào trong Đông Lăng!

Tứ quốc ngoại trừ Nam Nguyên thì binh lực của Đông Lăng là yếu nhất, mà hoàng đế Đông Lăng lại sợ chết đầu hàng, Diên Hằng cứ như thế lấy được Đông Lăng!

Long Ký biết được người của mình cài vào đại khái đã bị Diên Hằng diệt trừ, tin tức lúc này truyền tới mình không biết ở trên đường đã trễ nãi bao lâu, chắc chắn giờ phút này, thiết kỵ của Diên Hằng đang san bằng hoàng đô của Đông Lăng không chừng.

Hiện nay quay về muốn tìm Lôi Ngao Thành gây phiền phức cũng đã muộn, Diên Hằng lúc trước dẫn mười vạn tinh binh xâm chiếm Nam Nguyên, gần như chưa tổn hại một binh tướng nào, Nam Nguyên mặc dù vừa đánh vừa lui, dù có thương vong, nhưng cũng không hơn trăm người, không tổn hại đến căn cơ.

Hiện nay binh lực của Diên Hằng cùng Phong Nhiêu hợp lại một chỗ, ngay cả Long Ký cũng không dám khinh địch.

Gần tới mùa đông, Diên Hằng dễ như ăn bánh lấy được giang sơn Đông Lăng, để lại Trương Thiên cùng vài tướng lĩnh tâm phúc ở lại đô thành Đông Lăng chính đồn quốc sự, bản thân lại dẫn theo nửa binh lực trở về Nam Nguyên.

Hắn nửa năm nay không gặp Phong Nhiêu, hai người ở Nguyên Thủy thành chạm mặt, còn chưa mở lời, Phong Nhiêu đã bị thô bạo bắt lên ngựa, hai người một ngựa chạy như bay vào thành, lúc vào tới tẩm cung, xiêm y của Phong Nhiêu đã bị cởi đi một nửa, hai chân dài trơn bóng, trên người chỉ còn lại áo khoác mỏng.

Tiểu biệt thắng tân hôn (1), ngày kế Phong Nhiêu cùng Diên Hằng đều chưa đứng dậy, qua ba ngày, chúng thần ở trong kim loan bảo điện mới nhìn thấy hình bóng của Diên Hằng.

Đảo mắt lại tới mùa xuân, hai vị huynh trưởng của Diên Hằng cuối cùng ngồi không yên, hiếm thấy ‘Cùng chung kẻ thù’, cả hai cùng nhau đi gặp phụ hoàng nói đạo lý, sợ tam đệ của bọn họ cầm binh cao, sẽ quay về độc chiếm thiên hạ.

Hoàng đế Bắc Diên triệu Diên Hằng về nước, mệnh cha khó cãi, Diên Hằng biết mình có ngày cũng phải đi, chỉ là trong lòng không muốn rời xa Phong Nhiêu.

Ngày khởi hành ấy, Phong Nhiêu kéo Diên Hằng chơi đùa cả một đêm, thân thể gần như rời rạc mới hầu hạ hắn mặc y phục, Diên Hằng vốn định ngăn lại bắt y nằm xuống, nhưng nghĩ tới hai người lần từ biệt này không biết phải trải qua bao nhiêu năm tháng, càng tham luyến quãng thời gian này.

Phong Nhiêu không biết có phải do cả người không có khí lực, hay là không muốn hắn đi, làm cái gì cũng chậm rì.

Diên Hằng cũng không giục, chỉ nhìn y, giống như muốn đem người này tiến nhập vào xương tủy.

Phong Nhiêu quỳ gối mang giày cho hắn, mang xong cũng không đứng dậy, ngẩng đầu cười nhìn hắn, sau đó nghiêng mặt đi, đem hai gò má kề sát đầu gối Diên Hằng: “Lần này trở lại, phụ hoàng của người cũng nên thoả vị cho người có tài.”

Diên Hằng ‘Ừ’ đáp lại, lời của Phong Nhiêu hắn cũng nghĩ trong lòng. Hắn sớm đã có trăm phần trăm tự tin sẽ nắm được giang sơn Bắc Diên.

“Có để vị Bắc Diên, có thể suất binh xuôi nam, đi qua sông Hà Tây có thể đi vào trong Tây Sở.” Phong Nhiêu nhỏ giọng nói, “Ta sẽ an bài hết cho người.”

Diên Hằng lại ‘Ừ’ tiếp, tay khẽ vỗ về tóc dài đen sẫm của Phong Nhiêu, trong lòng dao động.

Thuở còn trẻ, hắn có dã tâm thống nhất tứ quốc, nếu như không phải có Phong Nhiêu giúp đỡ, đưa đến hai người Lôi Ngao Thành, Trương Thiên tới trợ giúp hắn, vì hắn bày mưu tính kế, giúp hắn bình định Nam Nguyên, Đông Lăng, hắn sao có thể chưa tới tuổi sinh trung niên đã có thể làm việc này?

Coi như Phong Nhiêu lúc đầu trợ giúp hắn là vì lê dân bách tính của Nam Nguyên, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện, có lẽ cũng là vì hắn?

“Bệ hạ,” Phong Nhiêu bỗng nhiên run giọng nói, “Nô tì có chuyện muốn nhờ.”

Diên Hằng ngăn ra. Phong Nhiêu trước kia vốn không gọi hắn là ‘Bệ hạ’, càng chưa tự xưng là ‘Nô tì’, vì vậy lời kia vừa dứt, Diên Hằng liền cảm thấy không đúng.

Phong Nhiêu đem mặt chôn trên đùi hắn, cũng không ngẩng đầu nhìn thẳng, không đợi hắn đáp lại liền mở miệng nói: “Đại cục định rồi, bệ hạ sẽ xưng đế tứ quốc, đến lúc đó xin bệ hạ không được định đô Nguyên Thủy thành.”

“Bệ hạ hãy đem Nguyên Thủy thành này ban cho nô tì đi —” Trong lời nói của Phong Nhiêu đã mang theo thanh âm nức nở, lúc ngẩng đầu lên đôi mắt đã đỏ ngầu, bên môi lại mang ý cười: “Bệ hạ nếu như rảnh rỗi thì hãy trở lại thăm nô tì một chút, nô tì vẫn sẽ luôn chờ.”

Tay Diên Hằng vỗ lên hai gò má Phong Nhiêu, Phong Nhiêu lại ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, nâng bàn tay hắn lên, dùng hai gò má không ngừng cọ lấy: “Bệ hạ, nô tì tâm nhỏ, không chịu nổi nhìn ngài cùng người khác bên nhau, nếu như không như thế, ngày ‘Hân phu’ nhất định sẽ thành, quấy nhiễu hậu cung không được an bình.”

Y chớp mắt, nước mắt lớn như hạt châu rơi xuống, làm bàn tay Diên Hằng nóng đến đau đớn, trong lòng chất đắng.

Cánh tay duỗi ra, đem người đang quỳ rạp dưới chân đỡ lên ôm chặt vào trong ngực, sau một hồi lâu mới nhỏ giọng ghé vào bên tai Diên Hằng nói: “Nguyên Thủy thành vĩnh viễn là của ngươi, lòng trăm, cũng là của ngươi. Đợi, chờ trăm.”

Thừa Khải năm tư cuối mùa xuân, Bắc Diên truyền tới tin chiến thắng, Bắc Diên để thoái vị nhường người tài, Diên Hằng kế tục để vị.

Qua năm tháng nữa, Diên Hằng suất binh thân chinh tới Tây Sở.

Long Ký dù sao cũng là thiện chiến dũng mãnh, dùng lực lượng của một quốc gia đánh với Diên Hằng một trận tới ba năm.

Thừa Khải năm bảy mùa đông, Long Ký mặc dù dũng mãnh, lại không thể địch mỗi binh lực ba nước của Diên Hằng xâm chiếm, trong hỗn loạn bị tiến bắn chết. Tây Sở như rắn mất đầu, hóa thành đám người ô hợp, không qua hơn tháng đã bị Diên Hằng diệt sạch.

Phong Nhiêu nghe tin nở nụ cười, sau đó đôi mắt xinh đẹp nhìn ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy trong lòng trống vắng.

Y vẫn luôn mong mỗi chờ đợi, nhưng thiên hạ này lại như xiềng xích đối với đế vương, đem người kia trói chặt, khiến hần một chút tự do lựa chọn cũng không có.

Phong Nhiêu vẫn nhớ tới ngày ấy hai người lưu luyến, Diên Hằng đã nói rõ tâm hần là của y, chuyện này liền đáng giá.

Thừa Khải năm thứ bảy, gần tới cuối năm, Phong Nhiêu đang phê duyệt chiết tử, chợt nghe bên tai vang lên tiếng vó ngựa, còn chưa sai người đến hỏi, liền nhìn thấy Diên Hằng toàn thân giáp đen vọt vào trong ngự thư phòng.

Phong Nhiêu nín thở, trừng lớn hai mắt không biết làm gì, chỉ sợ rằng bản thân đang nằm mơ.

Nhưng giấc mộng này cũng quá mức chân thật —

Giây phút bị Diên Hằng ôm vào ngực kia, bị Diên Hằng bá đạo hôn, giờ khắc công thành kia, tim Phong Nhiêu đã như ngừng đập.

Đêm đó, hai người tham lam ôm đối phương, dùng cách nguyên thủy nhất phát tiết đi nỗi nhớ bốn năm kia, mãi đến khi hai bên đều kiệt quệ, mới dính dáp ôm lấy nhau mà ngủ.

Ngày kế tỉnh lại nếu không phải Diên Hằng vẫn còn đó, Phong Nhiêu thật nghĩ rằng bản thân nhưng nhớ đến điên rồi, mới làm ra trận mộng xuân đẹp để điên cuồng này.

Diên Hằng cũng thức dậy, ôm lấy eo y, tay không thành thật sờ tới sờ lui, qua hồi lâu mới trách cứ nói: “Gậy.”

Phong Nhiêu dựa lại gần hôn lên cằm hần, hôn sao cũng thấy không đủ: “Nhớ ngươi, nhớ đến điên rồi, cái gì cũng không muốn ăn, không hề thấy đói bụng.”

Diên Hằng hôn lại y, hai người cứ như thế môi lưỡi dây dưa, sau đó mở thở dốc nói: “Ta cũng thế, ta cũng nhớ ngươi. Nghĩ tới cũng không dám, cũng không dám viết thư cho ngươi, sợ nhắc bút lên, lại chịu không nổi muốn mọc cánh bay trở về gặp ngươi.”

Phong Nhiêu mỉm cười, si ngốc nhìn chăm chăm mặt Diên Hằng.

Nhìn một lát hai người liền hứng khởi, cảm xúc mãnh liệt đêm qua đã tan hết, lần này hai người từ từ làm, dường như mỗi chi tiết nhỏ lúc giao lấy nhau, đều đem bản thân tiến vào tận xương tủy.

Phong Nhiêu cho rằng Diên Hằng chỉ về thăm mình, qua một khoảng thời gian sẽ rời đi, cái gì cũng không kiêng dè, suốt ngày quấn lấy Diên Hằng cùng hần thân thiết, đem bản tính ‘Hồ mị hoặc chủ’ kia phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Diên Hằng cũng hết sức phối hợp, hần nhện đã hơn bốn năm, tất cả đều phải tìm cách bù đắp lại.

Đợi đến hơn tháng sau Phong Nhiêu nghe Cận Hạ nói Diên Hằng muốn đóng đô ở Nguyên Thủy thành, sợ hãi thiếu chút nữa ném đi chén trà trong tay, tiếp tục nghe nàng nói Diên Hằng đẹp đi hết tất cả nghị luận của mọi người mà phong y làm hậu, càng giật mình tại chỗ, thật lâu cũng chưa hoàn hồn.

Thừa Khải năm thứ tám mùa xuân, Diên Hằng thống nhất tứ quốc đăng cơ, thay đổi niên hiệu thành Thiên Hòa, nam hậu Phong Nhiêu đứng đầu, giải tán đi ba thị thiếp ở trong phủ Bắc Diên, phế đi chế độ tuyển tú, cũng không nạp thêm phi tần.

Thiên Hòa năm hai, bên trong Tây Sở xảy ra lũ lụt, bách tính lưu lạc khắp nơi, gần trăm hài đồng không người nuôi nấng.

Quần thần trong triều thường xuyên dùng cớ vua không thể không có người kế thừa mà giục Diên Hằng nạp phi sinh hài tử, Diên Hằng cùng Phong Nhiêu bàn bạc một hồi, ở trong gần trăm đứa nhỏ chọn một đứa nhỏ tài giỏi, đặt là Diên Tụng nuôi ở trong cung.

Thiên Hòa năm mười ba, Diên Tụng được lập thành thái tử.

Thiên Hòa năm hai mươi lăm, Diên Hằng thoái vị, nhường ngôi cho thái tử Diên Tụng, mang theo nam hậu Phong Nhiêu quy ẩn núi rừng, không để ý tới phạm nhân thế tục nữa.

Người đời sau nói tới Phong Nhiêu, khen chê không giống nhau, nhưng không cách nào phủ nhận công lao trợ giúp Diên Hằng thống nhất tứ quốc. Mà giai thoại được lưu truyền đến muôn đời, về việc y cùng Diên Hằng đều là nam tử, lại chung tình nắm tay nhau đầu bạc đến cả đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-tac-gia>